

7. Čtyři detektivové

Čtyři detektivové seděli na zídce ohraničující dětské hřiště a vzrušeně se dohadovali.

„Nejmíň 2200 korun je to,“ říkal právě tlouštík Tomáš, „možná i 2250.“

„Nebo 2234, co? Člověče, co jsi to za pokladníka, když to nevíš přesně?“ Jirka se zlobil. Co si člověk nepohlídá sám...

Jarda se vmísil: „Každopádně to brzy budeme mít pohromadě. Ještě jedna taková akce...“

„Pořád tu máme nevyřešený problém,“ zasáhl Zdeněk, „na koho to máme přihlásit.“

„Jak – přihlásit?“ nechápal Tomáš.

„No, na vysílačku přece potřebuješ povolení, abys ji směl používat.“

„Od policie?“

„Ne, od správy telekomunikací, pitomče,“ rozčilil se Jirka, „už jsem ti to řekl nejmíň třikrát!“

„Že jsem ale nic neslyšel,“ zazubil se Tomáš.

„Tak si vypláchni uši,“ navrhl Zdeněk.

Po chvíli začal JarDA znovu: „Šlo by to? Myslím, jestli by to mohl přihlásit někdo z nás. Možná to musí být někdo dospělý.“

„Hm, správná otázka,“ řekl Jirka. „Musíme se na to zeptat.“

Tomáš dost rychle zapomínal, když dostal vynadáno,

což se stávalo poměrně často. „Mohl bych se případně zeptat staršího bráchy, jestli by to nevzal na sebe. Je mu už jednadvacet.“

„Konečně nějaký použitelný návrh,“ musel uznat Jirka. A Zdeněk dodal: „Musí být ale naprosto jasný, že to patří nám! Ne aby potom...“

„Jasně, co si myslíš! Patří to nám všem, a budeme s tím pracovat vždycky společně. Já už to bráchovi...“

„Jede sem honda,“ přerušil ho Jarda.

Všichni se otočili k ulici. Ale nebylo to ani nutné. Silná mašina si to hřměla rovnou k nim a za pár vteřin zastavila u čtveřice.

„No tak, vy chytrolínové,“ zadunělo zpod přilby, „vy přece víte vždycky všechno, nebo ne?“

„Jasně,“ vypnul hrud' Tomáš.

„Tak to budete určitě taky vědět, proč ten starý suchar ze mlýna už nechodí do města. Je už tak rozhašený, že sem ani nedojde?“

„To ne,“ odpověděl Zdeněk, „ale má někoho, kdo mu chodí nakupovat. A hodně věcí vyřizuje telefonem.“

„Aha. A kdo mu nakupuje?“

Tomáš se právě nadechl k odpovědi, ale Jirka na něj vyjel: „Drž zobák!“

Nějakou chvíli panovalo mlčení, pak se ozvalo z průzoru: „Aha, takže všechno asi nevíte, co?“

Hoši pohlédli na Jirku. Neměli tušení, proč Tomášovi tak ustříhl řeč. Ten si však dával s odpovědí na čas.

„Víme toho dost,“ začal zvolna, „ale jedno nevíme.“

Nevíme, na kolik si tuhle informaci ceníš.“

Tři přátelé užasli. Ten má za ušima, tenhle Jirka!

Motocyklista zavrčel cosi nesrozumitelného, pak si stáhl rukavici a trochu neohrabaně zalovil v kapse. Konečně vydoloval peněženku, vyndal z ní něco a hodil to Jirkovi. „Na, chytej.“

Jirka elegantně chytil minci ve vzduchu a ukazoval ji na dlani ostatním.

„Dvacka,“ oznámil Tomáš.

„Dost málo, nemyslíte?“

Jarda se k Jirkovi připojil: „Jo, nestojí za řeč.“
A Zdeněk dodal: „Nejmiň jednou tolik by měl přidat.“

„Řekněme pad'ana,“ navrhl Jarďa.

Jirka se snažil průzorem zachytit řidičův pohled. „Slyšels? Většina je toho názoru, že takhle lacino tu informaci nedáme. Musíš vzít v úvahu, že jsme schopni dodat všechny podrobnosti.“

„Vydírat se nenechám,“ zavrčelo to zevnitř. „Dokážu si to vypátrat sám, když na to přijde.“

„No tak si pátrej. Tady, chytej!“ Jirka mu hodil dvacetikorunu zpátky. Řidič ji však nechytil, a tak se kutálela po silnici.

Nikdo se nehnul, aby ji zvedl. Řidiči bylo zřejmě pod jeho důstojnost sestoupit kvůli tomu z motorky. „Můžete si to nechat. Malý bakšiš za věrné služby. Tady je padesátka.“

Hodil minci schválně trochu vedle, aby na ni Jirka nedosáhl, ale Jarďa se bleskově sehnul a podařilo se mu

ji zachytit.

Jirka se usmál. „Tak, Tome, teď mu to můžeš vyklopit.“

Tomáš odříkával, jako by se to naučil nazpaměť. „Nakupuje mu osmiletá holka, skoro každý den. Jmenuje se Kristina Hřebíková a bydlí tady s rodičema a bráchou teprve pár týdnů. Bezová ulice 18, druhé patro. Když mu jde nakoupit, vychází obyčejně kolem druhé a jde nejdřív k řezníkovi, potom do pekařství a nakonec do potravin na rohu, kde bere dvě krabice mlíka. Kolem půl třetí je v lese a domů se vrací mezi šestou a půl sedmou.“

„No vidíte, nakonec jsme se docela dobře dohodli. Řekl bych, že trocha větší spolupráce by nebyla na škodu.“

„Z naší strany nevidím žádný problém.“

„Posledně jste ale nechtěli!“

„Otrávit psa je něco jinýho než povalit plot. Zabíjet zvířata – ne, do toho nejdeme.“ Zdeněk to vyrazil trochu prudčeji, a Jirka dodal: „Zřejmě sis za nás našel náhradu.“

„Řekněme to tak, že nejsem odkázaný jenom na vás.“

„My na tebe taky ne.“

„Souhlasím. A takhle by to mělo zůstat. Nic si navzájem nedlužíme. Omezená spolupráce na jednu určitou akci, ale jinak spolu nemáme nic společného.“

Nějakou dobu všichni mlčeli. Pak začal motorista znovu: „Měli byste někdo chut' svézt se na tandemu?“

Chut' měli pochopitelně všichni. Jirka však řekl:

„Nemysli si, že se ti podaří zlanřit někoho z nás jednotlivě. Buďto všichni, nebo nikdo.“

V mužově hlasu se dala zaslechnout zlost, když zavrčel: „Pěkní vykutálenci, co?“

„No tak k věci,“ připomněl Jirka, „máš nějaký návrh, nebo ne?“

„Jazyk za zuby, i když do toho nepůjdete?“

„Jazyk za zuby,“ kývli ostatní.

„To bych vám taky radil! Skončilo by to pro vás špatně, jste v tom až po uši. Já sice taky,

ale mě tu nikdo nezná.“

Tomáš se důležitě vypjal. „Máme tvoje číslo.“

Muž se pohrdavě usklíbl, což ovšem nebylo slyšet, jen vidět. „Moje číslo! To bys mě rozesmál! Nejsem takový pitomec, jak si myslíte. Neposuzujte mě podle sebe.“

Zdeněk přitlačil. „No tak, o co jde? Co máme udělat a co z toho kápne?“

„Zmáčkněte tu holku, aby se bála chodit sama do lesa. Nažeňte jí strach, seberte jí tašku, nebo jí pro mě za mě nařežte, hlavně aby ztratila chuť každý den...“

„Nepadá v úvahu!“ Jarda sice v partě nikdy tón neudával, ale teď promluvil docela rozhodně, aniž se ohlížel, kdo tomu co řekne. „Přepadat malou holku! Vždyť je to zbabělost!“

Jirka by byl asi takhle nevyletěl. Věděl, že Jarda má šestiletou sestřičku a má ji moc rád. Proto byl asi takhle proti. Ale i kdyby toho nebylo – má vlastně docela pravdu. Přepadnout holčičku je stejné darebáctví jako

otrávit psa.

Vůbec to celé zavánělo darebáctvím na kilometry. Ale taky to vynášelo docela pěkné peníze. Právě tady od toho chlápka, který jich měl zřejmě vždycky dost. Ukončit spolupráci docela však Jirka nějak nedokázal. Proto teď vyzemil jasnou hranici: „Jarda má pravdu. Žádný násilí proti lidem a zvířatům. Nanejvýš proti věcem.“ Tenhle obrat odposlouchal nedávno z televize.

„No dobře, jak chcete. Chtěl jsem vám udělat dobrou nabídku. Pět stovek.“

Čtveřice dokázala ovládnout své nadšení.

„Neříkali jste, že ten děda hodně telefonuje? To vedení musí jít přece lesem, nebo ne?“

„Samozřejmě. Na sloupech.“

„Bývá hodně poruchové, takové vnější vedení.“

Tomáš pochopil překvapivě rychle. „To se ale trestá, přerušit vedení.“

„Ale nepovídej! A na povalení plotu vypisuje asi policie odměnu, co?“

Zdeněk pokýval hlavou. „Tohle je ale docela riskantní.“

„Co je na tom riskantního? Musíte si jen dát bacha, abyste si nespletli telefonní vedení s elektrickým. Záměna by mohla být docela trapná. Tedy pro vás, myslím. Mně je to docela fuk. Ha-ha-ha!“

Muž si musel sám připadat náramně vtipný, protože se smál, až se mu přílba otrásala.

Konečně se zase uklidnil. „Zítřka v tuhle dobu zase

tady. Hlášení o provedení a převzetí peněz. Dohodnuto?“

„Jasně,“ řekl Jirka, „Pět set korun.“

„Nějaké kleště snad seženete a šplhat doufám taky umíte. Tak zatím!“

Našlápl hondu a odstartoval.

Tomáš popošel do silnice a sebral dvacetikorunu.